

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βήλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρο-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λουσῆς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ κ. Ροῖδης καὶ αἱ γράφουσαι γυναῖκες. Β'. — Παιδαγωγικαὶ με-
λέται (ὑπὸ κ. Αἰκ. Λασκαρίδου). — Δύο σταυροὶ τοῦ Wirmille (ὑπὸ
δος Μαρίας Μανωλακάκη). — Ἀηδῶν καὶ ἀγριοπούλιδο (ὑπὸ δος Εἰ-
ρήνης Γ. Ζαβιτσάνου). — Ὁ ὕπνος (ὑπὸ Ἐλένης Οὐϊτθόσκη). — Γυ-
ναικεῖος κόσμος. — Ποικίλα. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Εἰδοποιήσεις.
— Ἐπιφυλλίς.

Ὁ κ. ΡΟΪΔΗΣ ΚΑΙ Αἱ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Β'.

Τί εὐτυχία ὅτι ὁ πόθος μου, τοῦ νὰ παρουσιάσω τὸν κρι-
τὴν τῶν γραφουσῶν Ἑλληνίδων ὡς ἄγγελον, ἀπέβη ἀπραγ-
ματοποίητος. Φαντασθῆτε τὸν ἄγγελον αὐτόν, ἀντὶ νὰ προσ-
παθῆ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐκ τοῦκαταρρεύσαντος κριτικοῦ οἰκο-
δομήματός του κακὴν ἐντύπωσιν, διὰ τρόπον ἀρμόζοντος ἂν
ὄχι εἰς ἀγγέλους, τοῦλάχιστον εἰς ἄνδρας, φαντασθῆτέ τον
λησμονούμενον εἰς σημεῖον, ὥστε διὰ χυδαίων μόνον ὕβρων
κατὰ γυναικὸς νὰ ὑπερασπίζεται καὶ ἑαυτὸν καὶ ἐκεῖνο. Καὶ
ἐνῶ ὑβρίζει καταφορᾶται ἀντιφάσκων πρὸς τὸν ἑαυτὸν του,
ἀσυνεπὴς πρὸς τὰς σκέψεις του, ἀσύμφωνος πρὸς τὰς θεωρίας
του. Τί θὰ εἶπῃ νὰ μὴ γράφῃ τις ἀκούων τὰς ἰδίαις ἐμπνεύ-
σεις καὶ πεποιθήσεις, ἀλλὰ δανειζόμενος ἀπὸ ἄλλους καὶ ἰδίαις
ἀπὸ ἑνα Προυδῶν;

Τὸ πάθημα τοῦ κ. Ροῖδου δὲν εἶχε βεβιασμένως προῖδει ὁ πρὸ
τεσσαρκατονταετίας ἐπικριτὴς τῶν ἀληθῶς emancipées τῆς
ἐποχῆς του, ἀλλ' οὔτε θὰ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εὐρίσκετο, μετὰ
τόσα ἔτη, καθ' ἣ ἄνθρωπότης τόσον ἐπροχώρησε καὶ αἱ γυ-
ναῖκες τόσον διάφοροι ἔγειναν ἀπὸ τὰς παρ' αὐτοῦ περιγραφο-
μένας, ἄνθρωπος καὶ ἔξυπνος μάλιστα, ὅστις νὰ ζητήσῃ νὰ

δρῆσῃ κριτικὰς δάφνας ἀπὸ τὰ ἀνούσια γυναικολογήματά του.

Διὰ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῦ Προυδῶν δὲν ἔχει κλν μίαν φρά-
σιν, ἥτις ἠδύνατο σήμερον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν κ. Ροῖδην,
ὅπως ὑπεραπολογηθῆ. Καὶ ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς fin de
siècle, ὁ μὲ κυκνοῦν αἶμα αὐτὸς κριτικὸς, καταφεύγει εἰς τὸ
χυδαϊότερον ὕβρεολόγιον τοῦ τόπου καὶ τῆς γλώσσης, ἐξ ἧς
ἀντλεῖ τὰς κριτικὰς ἐμπνεύσεις του, ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι
ἐγράφη ἀληθές, πραγματικόν, σοβαρὸν εἰς βᾶρος τῆς κριτικῆς
του. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθοῖ νὰ τοῦ ἀποσπᾶσῃ δύο λέ-
ξεις περὶ τῆς κριτικῆς του ὁ μεθ' οὗ συνδιαλέγεται. Ἀναλύων
ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου τὴν γνώμην, δι' ἣν ἀποστρέφεται τὰς
σοβραῶς γραφούσας γυναῖκας, λέγει ὅτι αἱ μεγαλήτεραι τοῦ
κόσμου συγγραφεῖς ἀπέβησαν πληκτικαί, ὁσάκις ἠθέλησαν εἰς
τὰ γραφόμενά των νὰ ἐκφέρουν κοινωρικὰς καὶ φιλοσοφικὰς
ιδέας. Ἀληθῶς ὁ κ. Ροῖδης περιπίπτει ἀπὸ ἀτυχήματος εἰς
ἀτύχημα μετὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς γυναικείας φιλολογίας. Ἀλλὰ
ποῦ λοιπὸν βασίζονται τὰ ὠραιότερα ἔργα καὶ τῆς Sand καὶ
τῆς Staël καὶ τῆς Ἑλλιοτ, ἵνα μὴ μνημονεύσωμεν παρὰ αὐτάς
αὐτάς μόνον, εἰ μὴ εἰς τὰς κοινωνικὰς καὶ ψυχολογικὰς καὶ
φιλοσοφικὰς ιδέας των; Καὶ αὐτῆς τῆς κ. de Girardin, τὴν
ὁποῖαν ὑπεσχέθη ὁ κ. Ροῖδης νὰ μᾶς παρουσιάσῃ, ἡ φιλολο-
γικὴ ἐργασία δὲν ἐκρίθη λοιπὸν ὡς ἐργασία d'un esprit viril
κατὰ τὸν δικημότερον κριτικὸν τῆς; Καὶ ἐν τῇ συνεργα-
σίᾳ τῆς μετὰ τῶν κ. κ. Gautier, Mery καὶ Sandeau εἰς τὸ
τόσφ γνωστὸν καταστάν ἔργον la «Croix de Berny» ποῖος
ὑπῆρξεν ὁ τιμητικώτερος δι' αὐτὸν τίτλος, εἰμὴ ὅτι δὲν ἠ-
δύνατό τις νὰ δικηρίνη τὰς ἰδικὰς τῆς σελίδας ἀπὸ τὰς τῶν
τῶν ἐπιφανῶν συνεργατῶν τῆς; Ἄν μάλιστα δὲν με ἀπατᾷ
ἡ μνήμη δὲν ἐγράφη περὶ αὐτῆς, ὅτι ὑπερεῖχεν ἐκείνων κατὰ
τὴν ἐμβριθῆ παρατηρητικότητά καὶ κατὰ τὸν ἰδιάζοντα τρό-
πον τῆς διατυπώσεως τῶν ψυχολογικῶν ιδεῶν τῆς;

Πνεῦμα ἰσχυρὸν δὲν ἀποτελεῖ ποτε ἀδυναμίαν καὶ δὲν

δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀντικείμενον μομφῆς, ἔστω καὶ διὰ τοὺς πρεσβεύοντας ὅτι πνεῦμα ὑγιές πρέπει πάντοτε νὰ συνουθεύεται ἀπὸ ἰσχυροὺς γρόνθους. Τούναντίον ἐφ' ὅσον τὸ πνεῦμα κρατύνεται, οἱ ἰσχυροὶ γρόνθοι περιπίπτουν εἰς ἀχρησίαν, ὡς ἔχουν διδόμενα νὰ τὸ πιστεύουν, νομίζομεν, ὅλοι οἱ εἰς τὴν φυσικὴν ἰσχὺν των μέχρι τοῦδε βασιζόμενοι.

Ἄλλ' ἀφῆσμεν τὸ κ. Ροῖδην ὡς κριτικὸν καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν κ. Ροῖδην ὡς κοινωνιολόγον. Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπισημῶν ὡς ὑπερτάτην μορφήν ἐναντίον μου τὸν τίτλον τῆς ἀποστόλου τῆς γυναικείας χειραφετήσεως. Ἄλλ' εἶναι ὁ εὐγενέστερος τίτλος, ὃν πᾶσα γυνή ὡς καὶ πᾶς ἀνὴρ ἐκ τῶν γρφόντων καὶ δρῶντων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Τὸν τίτλον τοῦτον πλὴν πολλῶν ἄλλων φέρουν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Χριστὸς, οἱ τὴν ἰσότητά των δύο φύλων ἀναγράφαντες εἰς τὰ μεταρρυθμιστικὰ προγράμματα των, ὁ Victor Hugo καὶ ὁ Stuart Mill, ὁ Γλάδ-στων, ὁ Σώλσβαρυ, ὁ Legouvé, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος-Δουμάς. ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον διὰ τῆς φιλολογικῆς δράσεώς του ἐργασθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἄλλ' ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γυναικείας χειραφετήσεως, δὲν εἶναι δὲ τὸ ζήτημα νέον καὶ fin de siècle μόνον ὡς νομίζει ὁ κ. Ροῖδης.

Ἡ γυνή εἶναι χειραφετημένη ἀπὸ τὸν ἀνδρα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐνόησε τὴν δύναμιν τοῦ κάλλους τῆς, καθ' ἣν μετὰ ἐν μείδιμά της ἔκχευε τὸν Ἀδὰμ νὰ ἀλλάξῃ δρόμον, καὶ μετὰ τὸν ἀμαθῆ νοῦν τῆς ἀντι νὰ τοῦ δείξῃ τὸν καλὸν τοῦ εἰδῆσε τὸν κακὸν. Ἡ γυνή εἶναι χειραφετημένη ἀφ' ἧς στιγμῆς τὰ δάκρυά της ψευδῆ ἢ ἀληθινὰ, κροκοδείλια ἢ μητρικὰ ἔθεσαν δεσμοὺς εἰς τοὺς πόδας της τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς, ὡς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ταπεινοὺς τῆς γῆς. Ἡ γυνή εἶναι χειραφετημένη ἀφ' ἧς ἡμέρας ἢ Ὁμφάλῃ ἐνδύει μετὰ τὸ παλαιὸν ἔνδυμά της τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν κρατεῖ παρὰ τοὺς πόδας της δέσμιον καὶ ἢ Ἐλένη δι' ἑνὸς βλέμματος θέτει πῦρ εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα δύο μεγάλων λαῶν καὶ ἀποτηφρόνει ἐν αὐτοῖς πᾶν ὅ,τι εἶχον μέγα καὶ ἔξοχον. Ἡ γυνή εἶναι χειραφετημένη ἀφ' ἧς στιγμῆς αἱ Σεμιράμιδες καὶ αἱ Κλεοπάτραι, αἱ Ἀσπασίαι καὶ αἱ Κόρινθαί, αἱ Κορνηλῆαι καὶ αἱ Ἀγριππίαι, αἱ Αἰκατερίναι μεγάλαι καὶ αἱ Βικτωρίαι, αἱ Γεωργίαι Σάνδαι καὶ αἱ Ἐλλιὸτ καταλαμβάνουν ἢν κατέχουν θέσιν ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῶν ἐθνῶν. Ἡ γυνή εἶναι χειραφετημένη ἀφ' ἧς στιγμῆς μετὰ τὰς τυρφερὰς χεῖράς της ἰδρύει καὶ οἰκοδομεῖ ἢ καταστρέφει καὶ καταρρίπτει οἴκους. Ἡ γυνή εἶναι χειραφετημένη ἀφ' ἧς στιγμῆς μετὰ τὴν ψευδῆ ἀνατροπὴν, ἣν ἐκθειάζει καὶ ὑμνεῖ ὁ κ. Ροῖδης, μετὰ τὰς ὀπισθοβούλους θεωπείας καὶ τοὺς γελοίους ἀκκισμοὺς καὶ τὰς πολὺ ἐξώμους ἐσθητάς καὶ τὴν πολὺ ἐξωμοτέραν διαλεκτικὴν τοῦ συρμοῦ καὶ μετὰ τὰ καθημερινὰ five o'clock καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ αἰῶνος κατακτητικὰ κατορθώματα τῆς ζωῆς τῶν σημερινῶν αἰθουσῶν, ἐγκαταλείπει τὸ βρέφος τέκνον τῆς εἰς τὰς φροντίδας τῆς τροφοῦ καὶ τὸ νήπιον εἰς τὰς τῆς ξένης gouvernante, ἣτις συχρᾶ ἀναλαμβάνει καὶ τὴν ἡθικὴν τοῦ ἐγκαταλειμμένου συζύγου τελειοποιήσιν.

Ἡ γυνή εἶναι χειραφετημένη καὶ κρατεῖ ἐν πᾶσι τὰ ἡνία ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνδρες τινὲς ἐκθηλύονται, ἵνα μὴ εἶπω ἐκφυλίζονται τόσον, ὥστε νὰ ὑβρίζουν, νὰ ἀποκηρύττουν καὶ νὰ φέγουν τὰς ψυχολογούσας ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κοινω-

νῶν, καὶ ἐνθουσιάζονται καὶ μαγεύονται καὶ μένουν ἔκθαμβοι διὰ τὴν ψυχολογίαν ἐπὶ τῶν γαλῶν καὶ τῶν ἐπίπλων.

Ἰδοὺ εἰς μίαν παράγραφον ἢ προαιώνιος ἰστορία τῆς γυναικείας χειραφετήσεως. Ὁ κ. Ροῖδης εἶναι ἂν καὶ μόλις τὸ φθινόπωρον τοῦ βίου χαιρετῶν, (θεέ μου! τί ὄργη καὶ τί θόρυβος, διότι τὸν ὀνομάσαμεν γέροντα)—ἀπόστολος τῆς σχολῆς καθ' ἣν χειραφετοῦντο αἱ Εὐαὶ τῶν Ἑβραίων καὶ αἱ Ἐλένη τῶν Σπαρτιατῶν καὶ αἱ Κλεοπάτραι τῶν Αἰγυπτίων καὶ αἱ σύγχρονοι — εὐτυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῶν δακτύλων μετρούμενοι — τῶν αἰθουσῶν πέντε ἢ δέκα τοιαῦται ἡρώιδες.

Καὶ ἐγὼ εἶμι ἀπόστολος καὶ ὑπέρμαχος τῆς χειραφετήσεως, δι' ἧς μορφοῦνται γυναικίαι, ἐνοουσαι τὴν εἰς τὸν κόσμον μεγάλην καὶ εὐγενῆ ἀποστολήν των, γυναικίαι μετὰ τὸν καὶ μετὰ καρδίαν, δυνάμενοι ὡς σύζυγοι νὰ βαδίσουν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός, ὅχι ὡς βάρος φορτικόν, ἢ ὡς ἀθυρακτώδες ἀντικείμενον πολυτελείας, ἄλλ' ὡς ἔρεσμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια στηρίζεται καὶ ἐπαναπαύεται καὶ κατὰ τὰς καταιγίδας καὶ κατὰ τὰς εὐδίας τῆς ζωῆς. Τοιαῦται γυναικίαι, ὡς κόρη καὶ ἀδελφαί, ἐὰν ἡ τύχη δὲν τὰς συνοδέυσεν μετὰ χρυσοφόρον βελάντιον καὶ ὁ ὑμέναιος μετὰ τὴν συνοδείαν τῶν μαγευτικῶν συγκινήσεων καὶ τῶν βραρυτῶν εὐθηνῶν του δὲν ἀνοίξῃ εἰς αὐτὰς τὰς παραδεισίους θύρας του, δύναται πάντοτε νὰ βαδίσουν μόναι τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, ὅχι ταπεινούμεναι καὶ ἐξαρτώμεναι ἐκ τοῦ ἐλέους ἐνὸς ἀδελφοῦ, ὃν καταδικάζουν εἰς ἰσόβιον ἀγαμίαν. Ὅχι μακρανόμεναι ἐκ τῆς ἀνίης τῆς ἀσκόπου καὶ ἀνοφελοῦς ὑπάρξεώς των. Ὅχι μικρολόγοι καὶ κακαὶ καὶ δύστροποι, ὡς καταντοῦν ὅλοι οἱ ἐγωῖσται, οἱ ὁποῖοι δι' ἐκντοῦς μόνον εἰς τὸν κόσμον ἔζησαν. Ὅχι γελοῖαι καὶ γελωτοποιούμεναι διὰ τὰς ἀκαίρους καὶ ἀνοουσίας σεμνοτυφίας των. Ἄλλ' ἐπιλαμβανόμεναι τοῦ βίου ἐκ τῆς σοβαρῆς αὐτοῦ ὀψέως, ἐργαζόμεναι εἰς τέχνας καὶ ἐπαγγέλματα, ἐὰν δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ζήσουν. Ἐπιδιδόμεναι εἰς βίον ἀνώτερον καὶ ἐπιστημονικώτερον, ἐὰν αἰσθάνονται εἰς ἑαυτὰς τὸν θεῖον σπινθῆρα τῆς εὐγενοῦς καὶ εὐφυοῦς δράσεως, ἣτις εἶναι καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι ἐλευθέρᾳ δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, δι' ἴδιον βελτίως εἰς ἕαστον κύκλον, καὶ ἣτις περισσώτερον τιμᾶ τὴν γυναῖκα, ὅσον σοβαρώτερη τὴν ἀναδεικνύει καὶ ὑψηλότερη ἐν τῇ κοινωνικῇ βαρβαριᾷ τὴν ἀναβιβάζει.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ἜΡΓΟΝ ΤΗΣ Κ. ΑΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ ἘΝ ἙΛΛΑΔΙ

Τώρα, ὅτε τόσος λόγος γίνεται περὶ τῶν γρφουσῶν Ἑλληνίδων καὶ μομφαὶ ἀπευθύνονται κατὰ τῶν σοβαρῶς ἀσχολουμένων εἰς τὴν φιλολογίαν, νομίζομεν ἐπὶκαιρὸν νὰ δημοσιεύσωμεν περικοπὰς μελετῶν παιδαγωγικῶν, ἃς συνέγραψεν ἡ κ. Αἰκατερίνη Λασκαρίδου, μία τῶν ἐπιφανεστέρων συγχρόνων Ἑλληνίδων. Αὐτῇ, καίτοι ἀφίερσε τὸν βίον τῆς εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὴν μόρφωσιν γενεᾶς ὅλης γυναικῶν, ἂν καὶ τόσα συνέγραψεν καὶ τόσα ἐμόχθησε καὶ μοχθῆ ὅπως εἰσαγάγῃ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀριστον τῶν παιδαγωγικῶν συστημάτων, ὑπῆρξεν ἐν ταῦτῃ ἡ ἀρίστη τῶν μητέρων καὶ οἰκοδεσποινῶν καὶ συζύγων.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Α'.

Τὸ ὑγιανὸν παιδίον εἶναι πάντοτε φαιδρὸν. Χαρᾶς γέλωτες καὶ χαρᾶς τραγούδια εἶναι τὸ σύνθημά του, εἶναι ἀπαράιτητοι ὅροι τῆς εὐεξίας του. Ἄγνωστὸς τοὺς περιβάλλοντας αὐτὸ κινδύνους, ἄγνωστὸς καὶ αὐτὴν τὴν καλίαν.

Ἀθῶν καὶ ἀμέριμον κινεῖται, τρέχει καὶ πηδᾷ ἀπαύστως. Παίζει ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, καὶ ἐνῶ τρώγει πάλιν παίζει καὶ ὅταν κοιμᾶται ἀκόμη γελᾷ καὶ παίζει. Τοιαῦτῃ εἶναι ἡ θαυμασία, ἡ θελκτικὴ φύσις τοῦ παιδὸς!

Πρὸς τί αἱ πολυεεῖς συζητήσεις καὶ τὰ πολύτομα συγγράμματα περὶ ἐξευρέσεως μεθόδων καὶ συστημάτων ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῶν τυρφερῶν τούτων ὑπάρξεων; Σπουδάζομεν τὴν φύσιν αὐτῶν, παρκαλοῦσθαμεν αὐτὰ ἐν τῇ χαρμοσύνῃ ἐξάψει τοῦ παιγνίου των, δι' οὗ αὐτὰ τὰ ἴδια ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν τὰς τάσεις καὶ τὰ προσόντα, ὅσον καὶ τὰς ἀτελείας αὐτῶν. Οὕτω μόνον δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν βαθμικίαν ἀνάπτυξιν τῶν δυνάμεων αὐτῶν καὶ ν' ἀνευρώμεν τὸ ἀρμόζον αὐτοῖς σύστημα τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκπαίδευσσεως, καθ' ὅσον μόνον τὰ συμφώνως τῇ φύσει γινόμενα εἶναι ὀρθὰ καὶ τελεσφόρα.

Τὰ μέχρι τοῦδε, παρ' ἡμῖν δ' ἐτι καὶ νῦν, ἐπικρατοῦντα παιδαγωγικὰ συστήματα, παραβιάζοντα τὴν βαθμικίαν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν τοῦ παιδὸς ἀνάπτυξιν καὶ αὐτὰς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ τάσεις, τείνουσι νὰ εἰσαγάγῃ, ν' ἀναβιβάξωσιν αὐτὸν πρόωρος εἰς τὸν βίον τῶν ἐνηλίκων. Τοῦτο εἶναι παρὰ τὴν φύσιν τοῦ παιδὸς, καὶ δὲν δύναται νὰ εὐδοκιμῇ.

Ἐὰν ὅμως ἐξ ἐναντίας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀναπτύξεως τῶν παιδων, τείνομεν νὰ ἐξισώσωμεν, νὰ καταβιβάσωμεν, οὕτως εἰπεῖν, ἡμᾶς αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατὸν πλεῖστον πρὸς τὰ εὐτυχεῖ ταῦτα πλάσματα, συμμετέχοντες τῆς εὐθυμίας καὶ τῶν παιγνίων αὐτῶν, θέλομεν πληρῆστατα πεισθῆ, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον πρὸς ἔρευνα καὶ κατανόησιν τοῦ μυστηρίου τῆς βαθμικῆς διαπλάσεως καὶ τελειοποιήσεως ὅλων τῶν δυνάμεων αὐτῶν. Καὶ ὄντως μόνον τὰ ἐπὶ τῆς σπουδῆς τῶν φυσικῶν τάσεων καὶ τῆς ἐν τῷ χρόνῳ βαθμικῆς ἀναπτύξεως βασιζόμενα παιδαγωγικὰ συστήματα, εὐρίσκονται σύμφωνα πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπομένως, ὡς ὀρθὰ καὶ ἀληθῆ, εὐδοκίμοισιν.

Οἱ ἐν τῇ ἀρχαιότητι πρόγονοι ἡμῶν ὤφειλον τὸν ἐξοχὸν βαθμὸν τῆς κατὰ πάντα τελειοποιήσεως αὐτῶν εἰς τὸ ὅτι καὶ κατὰ τὴν παιδαγωγικὴν, ὅπως καὶ καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, ἀνεῦρον τὸ ὀρθὸν καὶ ἀληθές.

Θαυμάσιον δὲ τῷ ὄντι εἶναι, ὅτι πᾶσαι αἱ ὑψηλαὶ ἀληθίαι, αἱ κατὰ τὴν ἀπομακρυσμένην ἐκείνην ἐποχὴν εἰς τὴν μεγαλοφυεῖαν τῶν ἐξόχων ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν Σωκρατῶν, τῶν Πλατῶνων, καὶ πάντων τῶν λοιπῶν ἀποκαλυφθεῖσαι, ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρως ἐπεσκοτίσθησαν, εἰσὶν ἐκλυθησαὶ ὑπὸ τῆς ἀγλῦος τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν προλήψεων τῶν μέσων αἰώνων, ἐνεφανίσθησαν καὶ πάλιν κατὰ τὴν νεωτάτην ἐποχὴν, ἀποκαλυφθεῖσαι εἰς τὰς διανοίας ἐξόχων πάλιν ἀνδρῶν, ὡς οἱ Ρουσσώ, οἱ Πησταλάτση, οἱ Φρόεδελ' καὶ

ἐνεφανίσθησαν ἀναλλοιώτως αἱ αὐταί, εἰς ἀπόδειξιν τῆς θείας αὐτῶν καταγωγῆς.

Ὅθεν ἢ τε φροεβελιανὴ μέθοδος καὶ πάντα τὰ νεώτερα παιδαγωγικὰ συστήματα ὀρθότατα δύναται ν' ἀποκληθῶσι καὶ Σωκρατικὰ ἢ Πλατωνικὰ συστήματα, καθ' ὅσον καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων ζητημάτων, τὰ ὑπὸ τῶν νεωτέρων παιδαγωγῶν κανονιζόμενα, δὲν εἶναι εἰμὴ διασκευῆ πρὸς τὰ νῦν ἦθη καὶ ἔθιμά μας πάντων τῶν πρὸ δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἐκτάκτων ἐκείνων πνευμάτων διατυπωθέντων!

Ἀδικῶς λοιπὸν διατείνονται τινες, ὅτι αἱ μέθοδοι αὗται εἶναι καλὰι διὰ τοὺς ἐν τῇ δύσει, οὐχὶ δὲ καὶ δι' ἡμᾶς, ἀφοῦ ἀποδεικνύεται, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων ἤντησαν καὶ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα τὴν σοφίαν αὐτῶν.

Αἰκατερίνη Λασκαρίδου

Ο ΑΛΙΕΥΣ ΤΟΥ ΟΡΜΟΥ ΤΗΣ WIMILLE

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀλιέως τετραγαμμένη ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ὡς ἡ λέμβος, ἣτις εἶναι ἡ ἀχώριστος σύντροφός του, εἶναι συγχάνικῃ παράδειγμα ἐκπληκτικῶν τῶν χριστιανικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν, ἃς δὲν θὰ ὑπώπτευσεν τις ποτε, ὑπὸ ἔνδυμα πολλὰς ἀκαλαίσθητον.

Εἰς ὥραϊαν πρωίαν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἐν τῷ μέσῳ βλασασμαδῶν καὶ ἰσχυροτάτων ἀναθυμιάσεων, ἠκολούθουν πεζῇ τὴν παραλίαν, ἣτις ἐκ τῆς Βουλώνης ἄγει εἰς τὸν ὄρμον τῆς Wimille, ἰσάμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα, ὅπως θαυμάσω ἐν ἀνέσει τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς θαλάσσης καὶ βεθυθισμένους ἀκουσίως εἰς μυρίας σκέψεις, ἃς ἡ ὠκεάνιος αὐτῇ παραλία ἀνεγέννα ἐν ἐμοί. Ἄνεκάλυψα μετ' ὀλίγον καλύβην τινὰ, ἣν ἐσκίαζε στέγη καλαμίνα. Πλησίον τῆς καλύβης ἦτο δεδεμένη σαθρὰ καὶ μικρὰ λέμβος. Ἀλιεύς τις κατοικεῖ ἐκεῖ, ἐσκέφθη. Ἡ φιλοξενία εἶναι συνήθης ἃς εἰσέλθω.

Γέρων τις, οὗ ἡ σεβασμία κεφαλή διετῆρει ἀκόμη ὀλίγας λευκὰς τρίχας, ἐκάθητο εἰς τινα γωνίαν, ἀπησχολημένος εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν δικτύων του. Ἦτο τόσον ἀπεροφημένος εἰς τὸ ἔργον του, ὥστε δὲν μετὰ ἤκουσεν εἰσερχόμενον καὶ οὕτως ἠδυνήθηεν νὰ παρατηρῶσαν ἀνενοχλήτως τὸ ὥρατον καὶ εὐγενὲς ἐκεῖνο πρόσωπον, δι' ὅπερ ἠσθάνθηεν ἑαυτὸν, καταληφθέντα ὑπὸ ἱεροῦ σεβασμοῦ. Ἡ λέμβος, ἣτις εἶναι δεδεμένη πλησίον τῆς θύρας σας, εἶναι ἀναμφιβόλως ἰδική σας, τῷ εἶπον χαιρετῶν.

— Μάλιστα, Κύριε, μοι ἀπεκρίθη, ἐγείρων βραδέως τὴν κεφαλήν.

— Θέλετε νὰ κάμωμεν ἓνα θαλάσσιον περίπτεον; Ὁ γέρον ἀλιεύς ἀπέθεσε τὰ δίκτυα, ἐσηκώθη καὶ, ἀφοῦ παρετήρησε προσεκτικῶς ἐκ τοῦ παραθύρου πιθανὸν νὰ ἔχωμεν κακοκαιρίαν, εἶπε· τὸ μικρὸν αὐτὸ νέφος ἐκεῖ κάτω, ὅπερ προχωρεῖ εἰς τὸν ὀρίζοντα, δὲν ἀναγγέλλει καλὸν τι. Ἄλλ' ἐὰν ἐπιμένητε, ὑπάγω νὰ ἐτοιμάσω τὴν λέμβον.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαθὲ μου ἀνθρωπε, ὄχι, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ οὐρανὸς εἶναι αἴθριος καὶ ἡ θάλασσα γαληνική, ἐπειδὴ δὲν εἶθε βέλβιος περὶ τοῦ καιροῦ θὰ ἀναβάλλωμεν τὸν περίπτεον δι' ἄλλην ἡμέραν.

— Φαίνεται πολὺ γέρον, ὑπέλαβον μετὰ στιγμῆς τινας

σιωπῆς καὶ εἶναι πολὺ λυπηρὸν νὰ εἶναι τὶς ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζονται εἰς τὴν ἡλικίαν σας.

— Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ ζωὴ μας, μοὶ ἀπήντησε, καὶ παύομεν ἐργαζόμενοι ὅταν παύσωμεν ζῶντες.

— Ὅστε δὲν ἔχετε κανένα ὅπως φροντίζη περὶ ὑμῶν;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδενὸς κύριε· ἡ ἐργασία μου μοὶ ἀρκεῖ διὰ τὴν ζωὴν.

— Δὲν ἔχετε τέκνα;

— Εἷλον ἓν! . . . .

— Καί . . . ἀπέθανεν; . . . ἠρώτησα χαμηλοφώνως. Ἄλλ' ἐνόησα πάραυτα τὸ κακόν, ὕπερ πρῶτον εἰς αὐτὸν ἡ ἐρώτησις.

— Μάλιστα . . . ἀπέθανεν . . . ἀπέθανεν . . . . .

Ἀίφνης ὁ γέρον ἑσπρήθη καὶ μοὶ εἶπε, προσφέρων μοὶ κάθισμά τι: Ὁ κύριος δὲν θέλει νὰ καθήσῃ;

Ἐδέχθη τὴν πρόσκλησίν του καὶ ἡ συνομιλία μας ἐξηκολούθησεν.

— Διατί μένετε εἰς τὸσον ἔρημον τόπον;

— Εἷχον δι' αὐτὸ λόγους, οὐς ἄλλοι ἐκτὸς ἐμοῦ θὰ ἐνόουν δυσκόλους.

— Ἔνεκα τοῦ σταυροῦ ἐκείνου, τοῦ περικυκλωμένου ὑπὸ βράτων, ὃν βλέπετε ἐκεῖ κάτω, εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκλιμένης, δεικνύων μοὶ λορίσκον κλυμμένον ἀπὸ χλόης, ὃν διέκρινέ τις διὰ μέσου τῆς ἡμιανοίκτου θύρας.

— Ἄλλ' ἐκεῖ εἶνε εἰς τάφος! Μάλιστα, προσέθηκα, ἐξετάσας τὸν σταυρὸν, χωρὶς ἐπιγραφῆν.

— Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἐδῶ, εἶπε, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν κόιλων παρεῶν του. Ἐκεῖ εἶναι ὁ τάφος τοῦ υἱοῦ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον ἐν λυγμοῖς, τοῦ πτωχοῦ υἱοῦ μου, τοῦ μόνοι τέκνου μου. Τὸν εἶδον ἀποθνήσκοντα κύριε· ἀποθνήσκοντα ἐκεῖ . . . ὑπὸ τὰ βλεμματά μου. Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ὁ δυστυχῆς Ἐρρῆκος μου ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα του, ἐκεῖ ἐξέπεμψε τὸ τελευταῖον στεναγμόν! . . . Μὲ ὄλην τὴν ἀγάπην, ἣν εἶχον πρὸς αὐτόν, δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν σώσω. Καὶ ἐγὼ ὅτις εἶμαι τόσον γέρον καὶ τόσον καταβεβλημένος, ὄφειλον νὰ ζήσω, ἐνῶ ἐκεῖνος, τόσον νέος καὶ τόσον ρωμαλέος ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ! Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι τρομερὰ ἀδικία τῆς φύσεως;

Ἐθλίψα ἐκ νέου τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος καὶ ἠσθάνθη ἐν δάκρῳ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου. Ὁ γέρον ἀλιεὺς ἑσπρήσθη μετ' ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ἄρκετῆς γαλήνης τὴν ὀμιλίαν.

— Τὴν ἀκόλουθον τῆς φρικώδους ἐκείνης ἡμέρας ὁ υἱός μου ἔκειτο ἐντὸς τοῦ φερέτρου του, καὶ ἤμην ἄνευ τέκνου, μόνος καὶ ἐγκαταλειμμένος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, πλησίον ἐνὸς τάφου καὶ ἐνὸς ξυλίνου σταυροῦ . . . μὴ ἔχων ἄλλο τι ἐμπροσθέν μου ἢ τὴν θάλασσαν, τὴν ἀσπλαγχνον ταύτην θάλασσαν, ἥτις μοὶ ἀφῆρσε τὸ τέκνον μου, καὶ ἦς ἕκαστον κύμα, θλιβόμενον ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, φαίνεται λέγον μοὶ διὰ φωνῆς μυκωμένης: Πάτερ, ἐφόνησα τὸν υἱόν σου καὶ μοὶ ὀφείλεις τὴν ζωὴν!

— Ὁ υἱός σας λοιπὸν ἐπνίγη;

— Μάλιστα, κύριε. Ἦτο δεκαεξαέτης καὶ διὰ τὴν μητρί μου χωρισθὴ ἀπὸ ἐμὲ, ἠθέλησε νὰ γείνη ἀλιεύς, ἵνα, ὡς ἔλεγεν,

ἀποδώσῃ εἰς τὰ γηρατειά μου, ὅ,τι τῷ εἶχον δανείσει κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Ἐζῶμεν ἐκ τοῦ εισοδήματος τῆς ἀλιείας. Ὅλας τὰς ἑσπέρας εἰχομεν συνήθειαν νὰ ἐπιβαίνομεν τῆς λέμβου καὶ πολλακίς ἀπεμακρυνόμεθα δύο μίλια εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐσπέραν τινὰ κατελήφθημεν τὸσον ἀφινδίδως ὑπὸ τῆς θυέλης, ὥστε μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας μας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν παραλίαν. Τὰ κύματα ἀνεσῆκωνον τὴν ἀσθενῆ λέμβον μας καὶ μᾶς ἔρριπτον πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις, ἀπειλοῦντα ἐκάστοτε νὰ μᾶς καταβυθίσουν. Ἄ! τὸ ὄμολογῶ, τότε, διὰ πρῶτον φοράν καθ' ὄλην μου τὴν ζωὴν ἐφοβήθη! . . . Ἀίφνης, παρετήρησα ἐν τῇ λάμπει τῶν ἀστραπῶν πελώριον κύμα, ὕπερ ἐπροχώρει πρὸς ἡμᾶς. Μόλις ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ φωνάξω εἰς τὸ δυστυχῆς τέκνον μου νὰ κρατηθῇ στερεῶς εἰς τὴν λέμβον, καὶ ὄγκος ὑδάτος ἐξέσπασεν ἐπὶ ταύτης, ἣν σχεδὸν ἀνέτρεψεν, ἀλλ' ἀνέκοψε πάραυτα καὶ ἡ πρῶτη φροντίς μου ὑπῆρξε νὰ ζητήσω τὸν υἱόν μου. Φεῦ! δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ! Ἐξέβαλον σπαρακτικὴν κραυγὴν, εἰς ἣν ἄλλη τις φωνὴ ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενῆς . . . ἐσβεσμένη . . . Διηύθυνα τὴν λέμβον πρὸς τὸ μέρος ὅποθεν ἐξῆρχετο ὁ ἦχος καὶ εἶδον τὸν πτωχόν μου Ἐρρῆκον, παλαιόντα κατὰ τῆς μακρινῆς θαλάσσης καὶ ἔτοιμον νὰ ἀπολεσθῇ ὑπὸ τὰ κύματα. Ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ἡ σκοτία μὲ ἠμπόδιζε νὰ διακρίνω καλῶς τὰ ἀντικείμενα. Ἐκάλεσα τὸ τέκνον μου μετ' ἀγωνίας· ἡ βροντή, ὁ μυχυθμὸς τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων ἀπήντησαν μόνον εἰς τὴν πρόσκλησίν μου. Αἱ δυνάμεις μου ἤρχισαν νὰ με ἐγκαταλίπωσι καὶ ἐζήτησα παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν νὰ ἀποθάνω μετὰ τοῦ υἱοῦ μου. Ἄλλ' ὁ Θεὸς μου καὶ πλάσσης μου εἶχε σκεφθῇ κατ' ἄλλον τρόπον· ἡ θάλασσα ἀρκεσθεῖσα εἰς ἐν μόνον θῆμα, με ἔρριψε λιπόθυμον εἰς τὴν ὄχθην.

Ἐδῶ, ὁ γέρον ἑστῶθη, ἐσφόγγισε τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του καί, ἀφοῦ με παρετήρησε θλιβερῶς, ἐξηκολούθησε τοιοῦτοτρόπως:

— Ὅτε ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ υἱός μου ἦτο εἰς τὸ πλευρὸν μου, ἀλλ' ὠχρὸς καὶ πελιδνός. Ἦτο νεκρός! . . . νεκρός! ἐννοεῖτε; καὶ ἐγὼ ἔζων ἀκόμη!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἀσθενῆς ἦχος μακρυνοῦ κώδωνος ἔφθασε πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· ὁ γέρον ἠκροάσθη προσεκτικῶς, κατόπιν στρεφόμενος πρὸς ἐμὲ!

— Ὅα μὲ συγχωρήσητε βεβαίως, κύριε, ἐὰν σὰς ἀφήσω μοὶ εἶπεν· εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν μεταβαίω καθ' ἐκάστην, ὅπως προσευχηθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πτωχοῦ μου Ἐρρῆκου.

Λέγων ταῦτα, ἐξῆλθε, καὶ εἶδον αὐτόν, γονυπετοῦντα ἐμπροσθεν σεμνοῦ ξυλίνου σταυροῦ.

Ἐγκατέλιπον βραδέως τὴν καλύβην μετὰ τὴν πληρῆ συγκινησεως.

Ἐν ἑτος βραδύτερον, διερχόμενος ἐκ νέου ἐκ τῆς Βουλώνης, ἡ πρῶτη μου φροντίς ὑπῆρξε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀλιεύου, ἀλλὰ δὲν εὑρον πλέον ἐκεῖ εἰμὴ ὀλίγους τινας λίθους, διεσπαρμένους καὶ δύο σταυροὺς ξυλίνους τὸν ἓνα πλησίον τοῦ ἄλλου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Μαρία Μανωλακάκη

ΑΗΔΟΝΙ ΚΙ' ΑΓΡΙΟΛΟΥΓΛΟΥΔΟ

Εἰς τὴν κορρὴν μανοῦ βουνοῦ μὰ μέρα εἶχε γυτρώσει
Ἐνα μικρὸ ἀγριολουλούδο. Ἡ ἄδικη ἡ φύσι
Δὲ θέλῃσ' οὐτ' ἓνα μικρὸ χάρισμα νὰ τοῦ δώσῃ
Ἐνῶ εἰς τὰλλα λούλουδα περίσσια εἶχε χαρίσει.

Μοράχο τοῦ ἐγύτρωσε· κανεὶς δὲν τὸ κυττοῦσε,
Συνείθησε στήν μοναξιά μονάχο του ὄλη μέρα.
Ἐξοῦσε μὲ τὸ φύσημα μονάχα τοῦ ἀγέρα,
Κανεὶς δὲν τὸ λυπιώντανε, κανεὶς δὲν τοῦ μιλῶσε.

Κι' ἔβλεπε τὰλλα λούλουδα ὄλο ὄρεσὰ καὶ χάρι
Τὴ μισοβιά τους νὰ σκορποῦν, νὰ ζοῦν εὐτυχισμένα.
Μὲ τ' ἀεράκι νὰ μιλῶν, νὰ παίζουρ μετὰ κάρι
Καὶ ἔγεργε τὰ φύλλα του τὸ μαῦρο! λυπημένα.

Ἀλλὰ μὰ μέρα 'κεῖ σιμὰ 'ποῦ ἦταν τὸ λουλούδι
Ἐρ' ἀηδονάκι ἐρχεται κοντά του καὶ καθίζει.
Μὲ τὴ γλυκειά του τὴ λαλιά, ἓνα τραγουδι ἀρχίζει,
Ἦταν τραγουδι ἐρωτικό, μαγευτικό τραγουδι!

Καὶ τὸ φτωχὸ τὸ λούλουδο τοιῶθει μέσ' 'στὴ καρδιά του
Ἐνα δειλό, δειλό παλμό καὶ γέρειε εὐτυχισμένο.
Κατάλαβε πῶς τὸ πουλι ψάλλει τὴν ὠμορφιά του
Κι' αἰσθάνειτ' ἓνα αἶσθημα ποῦταν γιὰ 'κεῖνο ξένο.

Κι' ἀκούει τὸν ὠμορφο σκοπό, ἀκούει καὶ δὲν χορταίνει
Μὰ θέλησε καὶ μιὰ στιγμή νὰ σκόπη τὸ κεφάλι
Καὶ νὰ θαυμάσῃ τοῦ πουλιοῦ τὰ ζηλεμμένα κάλλη
Ἀλλὰ εὐθὺς ἀκίνητο τὸ δύστυχο ἀπομένει.

Εἶδε 'στοῦ δένδρου τὰ κλαδιά, τὸ ἀμοιρο λουλούδι
Ἐρ' ἄλλο ἀηδόνι ὠμορφο νὰ στέκη ἀκουμισμένο
Ἄχ! γιὰ τ' ἀηδόνι ἦτανε τὸ ἐρωτικό τραγουδι
Γέρειε στὴ γῆ τὰ φύλλα του καὶ πέφτει μαρμαμένο!

Ἐν Κερκύρα Βίρηνη Γ. Χαθιτζιάνου

Ο ΥΠΝΟΣ

Ὁ ὕπνος—λέγει ὁ Σαίξπηρ—εἶναι ὁ γλυκὺς θάνατος τοῦ καθημερινοῦ βίου, τὸ ζωογονοῦν λουτρὸν μετὰ φορτικὴν ἐργασίαν, τὸ βάλσαμον τῶν καταπεπονημένων ψυχῶν καὶ τὸ θρηπτικώτερον φαγητόν ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς ζωῆς.

Ὁ ὕπνος εἶναι διὰ τὸν ἐγκέφαλον, ὅ,τι ἡ ἀνάπαυσις διὰ τοὺς μῦς τοῦ σώματος. Ἀδύνατον ἢ ἀποφύγη ὁ ἄνθρωπος τὸν περιοδικὸν νόμον, τὸν ἐπιτάσσοντα ἵνα, πᾶν ὄργανον μετὰ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ, διακόπτη τὴν ἐνεργεσίαν του καὶ ἀναπαύεται κατὰ διάστημα ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐργασίαν. Ἐὰν ἡ κόπωση ὑπῆρξε μεγάλη, αἱ λειτουργίαι τοῦ καταπονηθέντος ὀργάνου διαταράσσονται καὶ ἐπέρχονται οὕτω ἀσθένειαι, αἱ δὲ μῦς ὑπόκεινται εἰς συστροφάς καὶ ὁ ἐγκέφαλος ἐκτίθεται εἰς φλεγμονήν. Διὰ τοῦτο τόσον συνεχῶς ἐπέρχεται ὁ ἐγκεφαλικὸς πυρετός εἰς τὰ πνευματώδη παιδιὰ, τῶν ὁποίων ἐπιβαρύνουσι ὑπερβολικῶς τὴν μνήμην.

Ἴνα δὲ, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν, ἐμποδισθῇ ἡ μάχαιρα νὰ φθῆρῃ τὴν θήκην τῆς, καλὸν εἶναι νὰ ἀκολουθηται ἡ γνώμη τοῦ Πλουτάρχου, λέγοντος: «Τὰ φυτὰ τρέφονται, μετρίως ποτιζόμενα, διότι ἐὰν τοῦτο γείνη ὑπερβολικῶς, σήπονται. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ πνεῦμα· μεμετρημένη ἐργασία συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ὑπερβολικῆ, τὸ καταβάλλει.»

Ὁ ὕπνος εἶναι ἀνάγκη τοσοῦτον ἐπιβαλλομένη, ὅσων ἡ πεῖνα καὶ δεῖψα. Εἶναι δὲ παράδοξον πῶς κατορθοῦν διὰ μαρτυρίων ἢ ἀφαιροῦν τὸν ὕπνον εἰς καταδίκους. Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπέβαλον τὸ σκληρὸν τοῦτο μαρτύριον εἰς τὸν Περσέα, τελευταῖον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἀφῆρσαν τὰ βλέφαρα τοῦ Ρηγούλου, ὅπως ἐμποδίσωσιν αὐτόν νὰ κοιμηθῇ. Καὶ κατὰ τοὺς διαγμούς τῶν Διαμαρτυρομένων ἐπὶ Λουδοβίκου ΠIV, τοὺς ὀνομασθέντας Dragonnades, ὡς ἀναφέρει ὁ Michelet, τὸ συνηθέστερον βασανιστήριον ἦτο ἡ στέρσις τοῦ ὕπνου. Τὸ μέσον τοῦτο, τὸ ἰδιάζον μᾶλλον εἰς δαμάστὰς λεόντων, εἶναι ἀληθῶς φρικώδες, ἐπιβαλλόμενον εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ποῖα εἶναι ἡ καταλληλοτέρη στιγμή πρὸς ὕπνον; Γερμανικὸν τι λόγιον λέγει· «Μία ὥρα ὕπνου πρὸ τοῦ μεσονυκτιοῦ, ἀντιστοιχεῖ πρὸς δύο τῆς πρωίας.» Ὁ δὲ Huffeland προσθέτει: «Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει ἀκραιότεραν καὶ τελειότεραν τὴν ὑπαρξίν του, ἢ κατὰ ὥραϊαν τινὰ πρωίαν, μετὰ ἤρεμον καὶ ἀναπαυτικὸν ὕπνον· ὁ μὴ ἐπωφελοῦμένος τῆς ὥραϊας ἐκείνης στιγμῆς χάνει καὶ τὴν νεότητα καὶ τὴν ζωὴν.» Πράγματι δὲ, ὁ νυκτερινὸς ὕπνος ἀναπαύει καὶ ζωογονεῖ πλειότερον τὸ σῶμα, ἢ ὁ τῆς ἡμέρας. Διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὰ στρατεύματα παρητήθησαν τῆς ἰδέας ἐν Εὐρώπῃ τοῦ νὰ καταλύωσι καὶ σιτίζωνται τὴν νύκτα ἀντὶ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὰς μεγάλας θερμότητας, ἐνθυμηθέντες τὸ τοῦ Bacon, ὅτι αἱ ἐπὶ ποδὸς διερχόμεναι νύκτες, βραχύνουσι τὰς ἡμέρας.

Ὁ Ζωγράφος Girodet, ἐργαζόμενος καὶ τὴν νύκτα φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πῖλον συγκρατοῦντα ἀνημμένα κηρία, ἐφθεῖρε προῶως τὸν βίον αὐτοῦ καὶ ἀνωφελῶς ἀνέκοψε τὴν μεγάλην αὐτοῦ φήμην διὰ τῆς καταστρεπτικῆς αὐτῆς διαίτης. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ ἀστρονόμος Lacaille, ὅστις διήρχετο τὰς νύκτας του παρατηρῶν τὸν οὐρανόν, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ δικράνου, ὅπως ἀντίσταται εἰς τὴν κόπωσην, ἀπέθανεν ἐξαντληθεὶς εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐννέα ἐτῶν.

Προτιμότερον εἶναι νὰ κατακλινηταί τις ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ σώματος. Εἰς ἱκτρός τοῦ Μαγδεβούργου, ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἐννέα ἐτῶν, ἀπέδιδε τὰν μακροβιότητά του εἰς τὴν ἐξιν τοῦ νὰ κατακλινηταί μετὰ τὴν κεφαλὴν πάντοτε πρὸς βορρᾶν. Ἐφῶνει δὲ ὅτι ἡ στάσις αὕτη ἦτο εὐνοικωτέρα διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν μαγνητικῶν ρευμάτων, ἀτινα αὐξάνουσι τὴν ἐνεργεσίαν τῆς ζωϊκῆς ἀρχῆς. Ὁ ἰδιόρρυθμος οὗτος ἀνὴρ ἀπέκτησεν ὀρθοὺς καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ὁ M. Délaunay, σπουδάζων τὴν ἐπιτροπὴν τῆς θέσεως τοῦ σώματος κατὰ τὸν ὕπνον κατέληξεν εἰς τὸ περιέργον συμπέρασμα ὅτι τὰ ὄνειρα εἶναι ὑλιστικώτερα, ὅταν τις κοιμάται ἐπὶ τῆς ῥάχειος, εὐφυστέρα ἔνν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς, καὶ ἀφρημένα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κυκλοφορία καὶ ἡ θρέψις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ἐγκεφάλου προκαλοῦν τὴν λειτουργίαν τῶν ἀντιστοιχῶν μερῶν τοῦ ὄργάνου τούτου.

Ἄδύνατον νὰ προσδιορισθῇ γενικῶς ὁ δι' ὕπνον ἀνάλογος χρόνος. Ἡ διάρκεια αὐτῆ ποικίλει ἀναγκασίως, κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις καὶ ἀναλόγως τῶν ἀτόμων. Ὁ Lacé-
pède ἐκοιμάτο ἐπὶ τέσσαρας ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ ὁ ἠ-
γούμενος Santeuil δέκα τέσσαρας τὸ εἰκοσιτετράωρον. Τὸ
σχολεῖον τῆς Salerne ὀρίζει ὅτι ὡς ἀναπόσπαστος, ἀδρια-
κρίτως ἡλικίας καὶ φύλου. Ἐγείρεσθε εἰς τὰς εἴς, τρώγετε
εἰς τὰς δέκα καὶ θὰ ζήσητε δέκα φορὰς ἐπὶ δέκα, λέγει τὸ
καθιερωθὲν ἐν τῷ σχολείῳ ἐκείνῳ ρητόν.

Ὁ ὕπνος ὀφείλει νὰ εἶναι μικρότερος ἐφ' ὅσον τὸ ἄτομον
εἶναι νεώτερον. Διὰ τοῦτο τὸ νύπτιον οὐδὲν ἄλλο κάμνει ἢ νὰ
θηλάζῃ καὶ νὰ κοιμάται, τὸ παιδίον ἀριερεῖ τὸ ἥμισυ τῆς
ὑπάρχουσας τοῦ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, ὁ ἔφηβος τὸ τρίτον καὶ ὁ
γέρων κοιμάται ὀλίγον. Ἐκ τούτου ἐπήγαγε τὸ ρητόν «ἀγρυ-
πνοῦσα νεότης, κοιμώμενον γῆρας, σημαῖα θανάτου».

Διὰ τὴν νεανικήν ἡλικίαν ὅτι ὡς ὕπνου ἀρκοῦσι διὰ
τοὺς νέους καὶ δέκα διὰ τὰς νέας. Οἱ δὲ κανόνες τῆς ὑγιει-
νῆς διατάσσουσι νὰ κατὰκλίνεταί τις καὶ νὰ ἐγείρεται ἐνω-
ρίς, διότι οὕτω διατηρεῖται ἡ ὑγεία καὶ ὅταν εἶναι τις
ὑγιής, δύναται νὰ γείνη καὶ πλούσιος καὶ σοφός.

Ἑλένη Οὐτέτσκα ἰατρός

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Αἱ ἐν Καναδῷ δικηγόροι. Νόμος, ψηφισθεὶς ἐσχάτως εἰς Καναδῶν,
τὴν μεγίστην αὐτῆν γαλλικὴν ἐν Ἀμερικῇ ἀποικίαν, ἐπιτρέπει εἰς
τὰς γυναῖκας δικηγόρους νὰ παρουσιάζωνται πρὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ
δικηγορῶν. Καναδοὶ τινες νομοδιδάκταλοι κατεπολέμησαν τὸν νεω-
τερισμὸν τούτον, διςχυρίζόμενοι ὅτι πᾶς δικηγόρος δικηγορῶν ἔχει τὸ
δικαίωμα νὰ διορίζεται καὶ δικαστής. Οἱ Ἀγγλοαμερικανοὶ ἀντιτάσ-
σουσι εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τούτον, ὅτι τὰ δύο ζητήματα τῶν δικηγόρων
καὶ δικαστῶν εἶναι ἄλλα διαφόρα. Τὸ μέγιστον νομικὸν περιοδικὸν τῶν
ἠνωμένων Πολιτειῶν «L'American Law Review» ἐκηρύχθη φανατι-
κῶς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ ἐρωτᾷ μετὰ πονηρίας τοὺς ἄνδρας, ἐὰν ἡ
ἀντιπολίτευσις τῶν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ δὲν ἔχῃ ὡς ἀφορμὴν τὸν
φόβον τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν γυναικῶν, ἕνεκα τῆς ἐν πολλοῖς κλάδοις
ἀναδεικνυομένης ὑπεροχῆς αὐτῶν.

Ἀμερικανίδες τραπέζιται. Αἱ κ. κ. Mary Whitmore καὶ Mary
Grower ἐξελέγησαν διευθύντριαί τῆς ἐν Neffli τῆς πολιτείας Utah
πρώτης Ἑθνικῆς τραπέζης.

Αἱ Ἀμερικανίδες ὑπὲρ τῶν Ἀρμενίων. Ἡ γυνὴ σύζυγος τοῦ ἀει-
μνήστου Ἀμερικανοῦ φιλέλληνος Σαμουήλ Χάου κ. Ίουλία Χάου ἐ-
ποίησατο θερμῶς πρὸς πᾶσας τὰς Ἀμερικανίδας ἐπίκλησιν ὑπὲρ τῶν
λιμοκτονουσῶν γυναικῶν τῆς ἀτυχοῦς Ἀρμενίας καὶ ὑπὲρ τῶν ἐγκα-
ταλειφθέντων εἰς τὴν σκληρότητα τῶν τούρκων ὄρφανῶν παιδῶν καὶ
κορασίων, ἐλπίζει δ' ὅτι ἀρκετὰ ποσὰ θὰ συλλεθῶσιν ἐκ πάντων
τῶν κέντρων τῆς Συμπολιτείας. Τὰς αὐτὰς ὡς γνωστὸν ἐπιληήσεις ἐ-
ποίησατο ἡ φιλόφρων ἀπὸ τῆς Ἀμερικανίας πρὸ τριακονταετίας ὑπὲρ
τῶν γυναικοπαίδων τῆς πολυπαθοῦς νήσου Κρήτης.

Γυνὴ ἀρχηγὸς ἐθνοφρουρᾶς. Ἡ κ. A. H. Kausee διωρίσθη ὑπὸ
τοῦ κυβερνήτου τῆς πολιτείας Missouri κ. Stone ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐ-
θνοφρουρᾶς. Πρὸ τοῦ διορισμοῦ τῆς τούτου ἦτο ἐπιθεωρητὴς τοῦ σώ-
ματος τῶν ζουάδων τῆς αὐτῆς πολιτείας.

Γυνὴ βιβλιοφύλαξ. Ὁ βιβλιοφύλαξ ἡ μάλλον σκευοφύλαξ τῆς πο-
λιτείας Μαριλανδῆς εἶναι γυνὴ φημιζομένη διὰ τὰς μεγάλας αὐ-
τῆς ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις καὶ τοὶ τυγχάνει θυγάτηρ ἀπλοῦ ναύτου.

Ἡ ἀξίειποιος αὐτῆ γυνὴ καλεῖται κυρία Jeffers καὶ ἐχρημάτισεν εἰς
πολλὰς δημοσίας θέσεις πρὶν ἢ καταλάβῃ τὴν τελευταίαν, ἣν κατέχει.

Ἡ πόλις τοῦ Σικάγου ἀριθμεῖ τοιαύτας εἰκοσι καὶ πέντε κυρίας.
Βραβεῖον Μοντεύων. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐβράβευσε κατὰ τὸ
ἔτος τοῦτο διὰ τοῦ prix Monthyon, ὅπερ δίδει εἰς ἕξοχον ἀρετὴν, δύο
γυναῖκας, τὴν Ἰωάνναν Καριὲ καὶ τὴν Ὀκταβίαν Βρυνέ καὶ τὴν μὲν
πρώτην διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἀκάματον ἐργα-
σίαν ἐπ' ἀρχῆς τοῦ βίου τῆς πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας τῆς,
καὶ παροχὴν πρὸς αὐτὴν σχετικῆς ἀνεύσεως, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ ὑφί-
σταται στερήσεις ἀληθεῖς αὐτῆ ἢ ἰδίαν, καὶ τὴν δευτέραν διὰ τὴν спа-
νίαν αὐτῆς ἀφοσίωσιν πρὸς οἰκογένειαν παρ' ἢ ἀπὸ ἑτῶν ὑπερτέρει,
καὶ δυστυχῆσασαν εἰργάζετο αὐτὴ ἵνα συντηρῇ.

Ἐξαίρομεν τὴν εἰς ἀπλῆς γυναικῶν ἀπονεμηθεῖσαν ὕψιστην αὐτὴν
τιμὴν, πιστοποιοῦσα ἀπαξ ἔτι εὐχαρίστως, ὅτι δὲν ἐξηφανίσθησαν
τὰ γενναῖα αἰσθήματα καὶ αἱ ὑψηλαὶ πρὸς ἀφοσίωσιν κλίσεις, διατη-
ροῦμεν καὶ ἀμειωτοὶ τῇ γενναίᾳ καρδίᾳ καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐκδηλούμεναι.

Πρωτοφανὴς γυναικεῖα ἐργασία. Ἡ Miss F. Braddon ἡ μᾶλλον
γόνομος μυθιστοριογράφος τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὸ λατρευτὸν
εἰδῶλον πᾶσῶν τῶν Ἀμερικανίδων, μέλλει νὰ ἐκδώσῃ τὸ ἑξῆς κοστὸν
αὐτῆς μυθιστόρημα. Ἐπὶ τριάκοντα τρία ἔτη ἐργασθεῖσα ἀνήγειρε τὸ
ἐπιβλητικὸν αὐτὸ τῆς γραφίδος μνημεῖον. Τρεῖς τόμοι ἀποτελοῦσιν
ἕκαστον ἔργον τῆς Miss Braddon, ὥστε τὸ σύνολον ἀνέρχεται εἰς
ἐκατὸν ὀγδοήκοντα τόμους ἀναπαυομένους ἐπὶ τῆς συνευδότητός τῆς.

Ἄγγλος τις θελήσει ὑπὸ τοῦ ἐγγλότιμου αὐτοῦ ἀριθμοῦ ἐξήγαγε
τὴν ἐξῆς λεπτολόγον καὶ διδασκτικὴν στατιστικὴν· εὗρεν ὅτι ἡ Mis
Braddon ἔγραψε δύο χιλιάδας σελίδας κατ' ἔτος, ἦτοι ἐξ τυπογρα-
φικὰ φύλλα καθ' ἡμέραν. Φρικώδης, φρικώδης ὄγκος! ὡς εἶπεν ὁ
Σαίξπηρ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Παρισίῳ συναθροίσεις εἰς τὸ Salon, εἰς
τὰς ἐκθέσεις, εἰς τὰς εὐεργετικὰς ἀγοράς, μ' ὄλην τὴν δροσερότητα τοῦ
καιροῦ, ἀνεφάνησαν ὀριστικῶς αἱ ποικιλίαι τῶν σχημάτων τῶν φορε-
μάτων τοῦ ἔαρος καὶ τοῦ θερού.

Ὁ συμπῶς κλίνει πρὸς τὰ μουρὰ ὑφάσματα καὶ τὰ ἐξ ἐρίου τῆς
αἰγός, (ἀλμπαγάδες) μὲ στιλπνὰς ἀντανακλάσεις, μὲ ραβδώσεις ὀλοση-
ρικές, ἢ μὲ ἀνθούλια ἐλαφρῶν χροίων. Προτιμητέα διὰ τὴν θερμὴν
ἐποχὴν αἱ ἐταμίαι καὶ ἐν γένει τὰ διάτρυτα ὑφάσματα, φοδραρίζ-
μενα μὲ ταφετὰ δικφόρου χρώματος, φέροντα ἀνταυγείας ὡραίας καὶ
ἐπιτυχεῖς εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων.

Εἰς πολλὴν εὐνοίαν αἱ βραχεῖαι ζακέτας, πολύπτυχοι περὶ τὰ ἰσχία
καὶ μὲ ραφὰς ἐπὶ τῆς ράχως. Τὸ ἔμπροσθεν αὐτῶν μέρος ποικίλλει· ἡ
διήκον μὲχρι τοῦ μήκους τοῦ ὀπισθεν καὶ ἄνευ πλεγμάτων τοῦ στῆθους
πτυχῶν, ἢ κοπτόμενον ὡς βολέρο περὶ τὴν ὀσφύν. Αἱ παρυφαὶ τῆς
ζακέτας (revers), ἢ ἀπὸ τῶν ὡμων ἀρχίζουσιν, ἢ περιβάλλουσι τὸν
τράχηλον, πλατύνοντα πρὸς τοὺς ὤμους καὶ φθάνουσι εἰς τὸ μέσον
τοῦ βραχίονος.

Τὸ εἰς τὸ στῆθος ἄνοιγμα τῆς ζακέτας ἀφίεται εἰς τὴν καλαισθη-
σίαν καὶ τὰ μέσα τῆς φερόσης αὐτῆν, νὰ καλύψῃ διὰ πτυχῶσεων δαν-
τελῶν, βατίστας, ἐλαφρῶν μεταξωτῶν, μουτελίνης, καὶ εἰ τινας ἄλλου,
ὡς φιόγγους, σῦρες, πλισέ, ἀναλόγως τῆς φυσιογνωμίας, τοῦ σχή-
ματος τοῦ προσώπου καὶ τοῦ χρώματος αὐτοῦ. Τὸ πᾶν συνδυάζεται
μετὰ τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῶν ἐν
γένει γραμμῶν τοῦ προσώπου.

Ὅταν τὸ ἔμπροσθεν τοῦ περιχορίου δὲν σχηματίζῃ ζακέταν, ἀλ-
λὰ κόπτεται ὡς βολέρο, ἢ ὀσφύς περιβάλλεται διὰ μαύρης ζώνης ἐξ
ἀλαζίου λοζοῦ πτυχωτοῦ, ἢ ἐκ ταινίας μαύρης περιελισσομένης
τρεις φορές περὶ τὴν ὀσφύν καὶ πορπουμένῃς οὐχὶ δι' ἔρραμμένων
πορπῶν, ἀλλὰ διὰ μικρῶν φιόγγων (choux) πλαγίως, ἢ δι' ὀρατῶν
καλλιτεχνικῶν καρφίδων, ἢ δι' ὀρατῶν τοιούτων παρὰ τὴν ραφὴν
τῆς μασχάλης. Τὸ μαῦρον χρῶμα τῆς ζώνης ταύτης ἀποτελεῖ ἁρμο-
νικὸν συμπλήρωμα τῆς ὄλης ἐνδυμασίας, καὶ ἔτι μᾶλλον, ὅταν τὸ πε-
ρικόρμιον λήγῃ περὶ τὴν ὀσφύν καὶ ἡ ἐνδυμασία εἶναι ἐκ λεπτοῦ ὑ-
φάσματος, ἐταμίιν ἢ βατίστας.

Διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ζώνην, τὴν ἀρμόζουσαν εἰς ὅλας τὰς ἡλι-
κίας μέχρι τῶν 40 ἐτῶν, προτιμητέον πάντοτε τὸ μαῦρον ἀτλάζιον
καὶ ταινία ἀτλάζοιτῆ καλῆς ποιότητος, ἵνα μὴ αἱ γενόμενα πτυχῶ-
σεις ἀφίνωσιν ἐπ' αὐτῆς γραμμὰς ἀραιώσεως τῶν κλωστῶν. Εἰλικρι-
νῶς συμβουλεύομεν τὰς παχυσαρκούς κυρίας νὰ ἀποφεύγωσι τὴν ζώ-
νην ταύτην, τελείως ἐφαρμοζομένην εἰς τὰς λεπτοφύεις.

Φιλώκαλος

ΒΙΒΛΙΑ

Παιδικὸν θέατρον. Ὁ κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος ἦτο γνωστὸς μέ-
χρι τῆς σήμερον ὡς εἰς τῶν σθεναρωτέρων φιλολόγων μας, ὡς εἰς τῶν
πολυγραφωτέρων νέων ἀνδρῶν, ὁ ὁποῖος διὰ διηγημάτων, διὰ πρωτο-
τύπων μυθιστορημάτων, διὰ δραματικῶν ἔργων, διὰ κριτικῶν μελε-
τῶν καὶ κοινωνικῶν ἄρθρων ἐξησφάλισε τάχιστα καὶ ἐνωρίτατα ἐπιζῆ-
λεν ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῆς συγχρόνου φιλολογίας θεσίαν.

Ἀπὸ τινος ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλος ἤρχισε νὰ γράφῃ καὶ διὰ τὸν μι-
κροκόσμον τῶν παιδῶν. Μεταξὺ ἄλλων τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον βιβλι-
ορίον του, ἀποδίνει πολὺτιμον ἐφόδιον καὶ διὰ διδασκαλίσσας καὶ
διδασκάλους καὶ διὰ μητέρας, ἀλλὰ καὶ διὰ παιδικὰς βιβλιοθήκας.
Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαί τοῦ κ. Ξενοπούλου ἔχουν νὰ
διέλθουν ἀπολαυστικὰς ὥρας, ἀνευρίσκοντες εἰς τοὺς χαρακτήρας, οὗς
μετὰ τὴν τέχνης καὶ ψυχολογικῆς ἀκριβολογίας διετύπωσε, τὰς μι-
κρὰς προσωπικότητάς των μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώματά των,
τῶν ὁποίων ὅμως τὴν θεραπείαν ὑποδεικνύει ὁ ἐξ Ἰσου καλὸς τῶν μι-
κρῶν καὶ τῶν μεγάλων συγγραφεύς.

Irène Naupliotou Arythmie Ὁραία καὶ ἐπιστημονι-
κωτάτην διατριβὴν ἐξέδωκε ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον γαλλιστῆ ἢ νεαρᾶ Ἑλ-
ληνίδος δόκτωρ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων Πανεπιστημίων δις
Βιρρήνη Ναυπλιώτου. Εἶναι μετὰ τὴν συμπαθηστὴν καὶ σοφωτάτην
ιατρὸν μας δα Μαρίαν Καλαποθάκη ἡ δευτέρα τοιαύτη, ἡ διακ.θεῖσα
ἐν τοῖς γαλλικοῖς νοσοκομείοις, ἐν οἷς ἐποίησατο ὡς ἰατρός externe
τὴν πρακτικὴν τῆς ἐν τῇ γυναικολογίᾳ, τῇ χειρουργικῇ καὶ ταῖς παι-
δαθενταῖς Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ νέα αὐτῆ ἰατρός θὰ κατορθώσῃ νὰ βαδίσῃ
ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς δος Μαρίας Καλαποθάκη, ἥτις, καὶ διὰ τὴν ἐπιστη-
μονικὴν τῆς δεξιότητά καὶ διὰ τὴν ἀδρότητα καὶ εὐγένειαν πρὸς τὰς
ἀσθενεῖς τῆς καὶ διὰ τὴν σεμνότητα καὶ μετριοφροσύνην τῆς, ἐπέσυρε
τὰς γενικὰς συμπαθείας καὶ ἐξησφάλισε τὴν πελατεῖαν τῶν κυριῶν

11

LEON TINSEAU

11

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ἦστερον ὁ Πατρικίος φουβήεις ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἀνεμνήσθη τῶν λόγων
τοῦ ἱατροῦ καὶ εἶπε τῷ φίλῳ του, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, μετὰ τῆς ζωηρᾶς
ἐκείνης διαχύσεως, ἥτις θαυμασίως ἤρμιζεν εἰς τὴν φύσιν αὐτοῦ:

— Ἐμπρός, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἐὰν θὰ δυνηθῆς εἰς τὸ μέλλον νὰ μ' ἐκβάλῃς
τοῦ οἴκου, εἰμὴ διὰ κλητέρου. Ἄς λημονήσωμεν τὴν δυσάρεστον
ταύτην προίαν καὶ ἄς χαρᾶζομεν κανονικὴν πορείαν βίου. Εἰπέ μοι, γηραε-
μου Γοδεφρουᾶ, πόθεν ὁ γραμματεὺς σου θ' ἀρχίσῃ;

— Ἐντεῦθεν, ἀπήντησεν ὁ Γοδεφρουᾶ, ἀνοίγων τῷ Πατρικίῳ τὴν ἀγκάλην
αὐτοῦ.

Ὅταν δὲ ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς τρίτης παραστάσεως τοῦ Κωνσταντινοῦ, ὁ
νεαρὸς φίλος τοῦ Ἀντωνίου ἐξήγησε τὴν ἄδειαν τῆς ἀπουσίας, διςχυρίζομενος
μεγάλην κόπωση, ἐμποδίζουσαν αὐτὸν νὰ ἐνδύθῃ καὶ διέλθῃ τέσσαρας ὄλας ὡ-
ρας ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἐροῦσε τῷ πρωτίστως μὴ προσβάλλῃ τὸν φίλον του διὰ τῆς
ἐλλείψεως ταύτης τῆς προθυμίας τοῦ νὰ ἴδῃ ἐκ τρίτου τὸν «Κωνσταντῖνον»,
ἀλλ' ὁ Ἀντωνίου οὐδεμίαν ἐπέφερε παρατήρησιν ἐπὶ τούτου.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν, ἀναπαύθητι. Αὔριον θὰ σοὶ φέρω εἰδήσεις
ἐκ τοῦ θεάτρου· ἐπεθύμου δὲ νὰ ἡδυνάμην νὰ πράξω τὸ ἴδιον καὶ ν' ἀνεπαυ-
μην ἐνωρὶς ὡς σὺ.

Τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ ἦτο τις ματαίως κατ' ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα, ἀναζητῶν διὰ
τοῦ βλέμματος τὸν Πατρικίον Ὁ-Φάρελ ἐν τοῖς παρασκήνιοις, ἐν τῷ φω-
τεινῷ ἐκείνῳ σπηλαίῳ, εἰς τὴν αἴθυσαν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ θόλου, ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ φιλοκαλάου ὀμίλου τῶν χορευτριῶν καὶ εἰς τὴν ἀποτέρω ἐστίαν

καὶ παιδίον τῶσαν τῆς ἀριστοκρατοῦρας κοινωνικῆς μας τάξεως, ὅσον
καὶ τῶν πτωχῶν, ὧν εἶναι ὁ ἰατρός καὶ παρηγορὸς ἐν ταύτῃ ἄγγελος.
Μάρκελλα. Ἡ παρὰ τοῦ κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου γραφεῖσα
ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον τραγωδία καὶ παρασταθεῖσα κατὰ τὸ παρελθόν ἔ-
τος ἐξεδόθη ἐκ τῶν ἐκδοτικῶν καταστημάτων τοῦ κ. Ἀποστόλου Ἀ-
ποστολοπούλου.

Ὡς ἔργον δραματικὸν ἡ Μάρκελλα ἔχει ἀναντιρρῶως μεγάλας ἀρε-
τάς, αἵτινες συνδυάζονται μετὰ γλώσσης πολὺ καλῆς καὶ ἐντενχοτάτης
στιχογραφικῆς εὐκολίας. Ἡ ἡρώς τοῦ ὅμως νομιζόμεν ὅτι εἶναι τύπος
ἀνούπαρκτος. Καὶ ἐὰν δ' ἐστὶ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ φύσις ἐγέννησε τοι-
αῦτα τέρατα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος μόνον ἐπὶ
τῶν δακτύλων θὰ μετρῶνται πάντοτε, ἡ τέχνη, ἡ τὸ καλὸν θεραπεύου-
σα καὶ δι' αὐτοῦ σκοποῦσα τὴν ἀναψυγὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν
κοινωνιῶν, ὄφειλε νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τοῦ ἀναβιβάζῃ μέχρι τῶν ἱερῶν βω-
μῶν τῆς τῆς ἐκτρομακτικῆς αὐτᾶς δημιουργίας τῆς φύσεως.

Ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυῖα τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου, ἐὰν χρη-
σιμοποιηθῇ εἰς δημιουργίαν ὑψηλῶν καὶ μεγάλων χαρακτήρων θέλει
ἀναντιρρῶως παραγάγει ἔργα πολὺ ὑπέρτερα τῆς Μαρκέλλας, καὶ
πολὺ περισσότερο ἀνταποκρινόμενα καὶ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ θεάτρου
καὶ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς τέχνης, ἣς ὁ κ. Π. Δημητρακοπούλος εἶ-
ναι εὐνοούμενον τέκνον.

Φιλίσθοι. Παρὰ τοῦ ἐν Βάρνη κ. Κ. Κούμαση ἐξεδόθησαν ἐπὶ
καλοῦ χάρτου καὶ φιλοκάως τετυπωμένα διάφορα ποιήματα Μεταξὺ
τούτων ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἀξία λόγου καὶ διὰ τὴν ἐμπνευσιν καὶ διὰ
τὴν εὐκόλον πλοκήν τοῦ στίχου.

Θυμιάδα ἡ Γαλαξειδιώτισσα. Παρὰ τοῦ δημοτικωτάτου καταστά-
τος συγγραφέως κ. Μελισσιώτου ἐξεδόθη εἰς βιβλίον ἡ «Θυμιάδα ἡ
Γαλαξειδιώτισσα» τὸ εἰδυλλιακὸν τοῦτο ἔργον, τὸ ὁποῖον τῶσαν ἤρρεσε
παρασταθῆν.

ΠΡΟΣ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι καὶ συνδρο-
μηταί, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξε νὰ σπεύσωσι νὰ ἀνανεώ-
σωσιν αὐτήν. Αἱ καθυστεροῦσαι δὲ εἰσέτι τὴν τοῦ λή-
ξαντος ἔτους νὰ ἀποστείλωσιν αὐτήν, ἵνα μὴ κατατρι-
βώμεθα εἰς ἰδιαίτερας ἐνεργείας καὶ διαβήματα ἀνιαρὰ
πρὸς εἰσπραξιν τοῦ εὐτελοῦς αὐτοῦ ποσοῦ.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν πρὸς τὰς ἀντα-
ποκριτρίαις καὶ τοὺς ἀνταποκριτάς μας. Ἄς μᾶς ἀπο-
στείλωσιν ὅ,τι εἰσέπραξαν καὶ ἄς μᾶς γνωρίσουν τὰ
ὀνόματα τῶν δυστροπουσῶν, ἵνα τὰ παραδώσωμεν εἰς
τὴν δημοσιότητα.

τῆς χορευτικῆς συναθροίσεως. Διότι ἡ Εὐγενία Σωβὰλ ἐπληροφόρησεν παρὰ τῆς
πολυπράγμονος μητρός τῆς τὰς ἀνδραγαθίας τοῦ Πατρικίου καὶ ἡ διήγησις
αὐτῆ, καίτοι συνήθης, προξένησεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἑκπληξιν ἀνάμικτον
μετὰ παραδόξου πικρίας.

Ἡ Ρουμανία προσεπέθεσε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας νὰ ἐξάψῃ ἐτι
μᾶλλον παρὰ τῷ μουσικῷ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κατὰ τοῦ φίλου του, παρι-
στάσσα αὐτὸν ἄλλοτεν τοῦ φαινομένου καὶ ὅτι δὲν ἦτο μικρὸς ἄγιος, ὡς ἤθελε
νὰ παρουσιάσῃ αὐτόν.

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς παρέστησα αὐτόν καὶ ὡς μέγα ἄγιον, ἀπεκρίνητο, γελῶν
Γοδεφρουᾶ· ὅταν μάλιστα εἶναι τις εἰσοσιπενταετής καὶ ἐπανερχεται ἐκ Καμ-
βόδης;

— Τοιοῦτον λοιπὸν τρελλὸν παρουσιάσετε εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ εἰς
ἐμέ; Ὁρατὰ τῆ ἀληθείᾳ γνωριμία διὰ δύο γυναῖκας τῆς θέσεώς μας!

— Ἄ, κυρία! βεβαίως δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσω τοῦ νὰ εἰσθαι αὐστηρά, ἀλλὰ
δὲν πιστεύω νὰ ἔχγητε τὴν ἀξίωσιν νὰ ὀμιλῆτε πάντοτε εἰς περιφρόνησιν ἀγγέ-
λους... Ἄλλως τε ἦτο ἐπάναγκες νὰ γνωρίσητε τὸν μέλλοντα σύντροπον τοῦ
βίου μου.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ μέντωρ τῆς Εὐγενίας, θὰ ζήσητε μαζί;

Καὶ ὁ Ἀντωνίου, ὡς πάντες οἱ ἀσθενοῦς χαρακτήρες, οἱ ῥέποντες πρὸς τὰς
ἐκμυστηρούσεις, ἔσπευσε νὰ δώσῃ αὐτῇ λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς μετὰ τοῦ
Πατρικίου συνδιαλέξεώς του.

Ἡ ἐπιτηδεῖα δ' ἐκείνῃ γυνί, ἀφοῦ ἠκροάσθη μετ' ἰδιαίτου προσοχῆς τὴν
ἀφήγησιν, ἔτεινεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Γοδεφρουᾶ καὶ περιβάλλουσα
αὐτὸν διὰ βλέμματος ἐξεζητημένως συγκινητικῶν, ἄ! εἰσθε μεγάλη καρδιά.
Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Γοδεφρουᾶ ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς βαρωνί-
δος Δὲ Πρανιέρ.

Ἡ παράδοξος αὐτῆ γυνί, ἀνίσως ὅλας ὑπὸ τῆς φύσεως προικισθεῖσα, ἦτο
πλουσιωτάτη, εὐφραστάτη, ἀλλὰ τερατωδῶς ἀσηχημος

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἰσθμιασίου ὀλωναίας. Ἡ ἐκλεκτοτέρη συνταγή ἢ τοῦ Zan Marie Farina τῆς Κυλωνίας.

Διὰ δέκα λίτρας οἴνου πνεύματος 90 βαθμῶν, λαμβάνουν

Ἐκχειρίσισμα περγαμότου	620	γραμμάρια
» λεμονίου	310	»
» ἀνθόνερων	80	»
» δενδρολιβάνου	80	»
» γαρυφάλλων	160	»
» κίτρων	120	»

Ἀφίνουν ὅλας αὐτάς τὰς οὐσίας νὰ μουσκέουν ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας, καὶ κατόπιν τὰς σουρόνουν.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π. Ν. Φαλήρου

Δρομολόγιον ἰσχυρὸν ἀπὸ τῆς Τετάρτης 3 Ἀπριλίου 1896

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον D'Athènes à Phalère			Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας Phalère à Athènes		
Π. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Π. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
6.—	10.40	12.40	4.40	6.40	10.40
6.40	11.20	1.20	5.20	7.20	11.20
7.20	12.05	2.—	6.—	8.—	12.—
8.—	10.—	2.40	6.40	8.40	—
8.40	3.20	7.20	9.20	9.20	3.20
9.20	4.—	—	10.—	4.—	8.—

Τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντο.

Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.05	3.10	6.10	12.—	3.30	6.30
12.40	3.40	6.40	12.40	4.—	7.—
1.20	4.10	7.10	1.30	4.30	7.30
—	4.40	7.40	2.—	5.—	8.—
2.10	5.10	—	2.30	5.30	8.30
2.40	5.40	—	3.—	6.—	—

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας — Kalithéa à Athènes.

Π. Μ. 5.35 6.15 Μ. Μ. 9.10

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν — Athènes à Kalithéa.

Μ. Μ. 7.55 8.35 9.30

Ὅτι μὲν ζωγραφοῦσα εἰκόνας καὶ ἐκθέτουσα αὐτάς εἰς τὸ Salon, ὅτι δὲ ἀσχολουμένη εἰς τὴν πλαστικὴν, ἄλλοτε συνθέτουσα μουσικὰ τεμάχια καὶ ἄλλοτε μυθιστοριογραφοῦσα. Ἄνευ συζύγου καὶ τέκνων, διωργάνωσε τὰ τοῦ βίου αὐτῆς μετὰ τοσαύτης τέχνης καὶ πείρας, ὥστε καὶ τὰ γεύματα αὐτῆς καθίσταντο περιζήτητα ὑπὸ τῶν πολυπληθῶν αὐτῆς φίλων καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς ἐσυχνάζετο μετὰ σπουδῆς ὑπὸ καλλιτεχνῶν, δημοσιογράφων, ἐρασιτεχνῶν καὶ παντοίων ἄλλων προσώπων τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, τύπων λίαν διασκεδαστικῶν συμφορομένων ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ ἀποτελούντων παράδοξον μωσαϊκὸν αἰθούσης.

Ἰδοὺ τὴν ἔγγραφον εἰς τὸν Γουδεφρουᾶ :

» Ἀγαπητέ μοι διδάσκαλε,

» Ἀπεκοιμήθητε πάντοτε τὰς προσκλήσεις μου, ἀλλὰ ταύτην σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε, διότι ἐπιφυλάσσω τοῖς κεκλημένοις μου μίαν ἐκπληξίν καὶ ὑμῖν ἰδίως. Μὴ φοβηθῆτε, ὅτι θὰ σᾶς ἐπιφορτίσω νὰ μᾶς παίξῃτε κλειδοκύμβαλον, οὐδὲ τὴν προστασίαν σας θὰ ζητήσω δι' ἄγνωστον τινὰ καλλιτέχνηδα· θὰ ἦσθε ἐλεύθερος ν' ἀναχωρήσῃτε περὶ τὸ μεσονύκτιον. Ἴνα σᾶς πείσω τελείως, προτιθέτω ὅτι οὐδὲν τεμάχιον τῆς συνθέσεώς μου θὰ ἐκτελεσθῇ, θὰ παρίστανται δὲ καὶ ἑλιγάρια πρόσωπα. Τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης θέλετε μὲ εὐρεὶ κάτωθεν τῆς λυχνίας μου περικυκλουμένη ὑπὸ τινων φίλων καὶ ἐνδεδυμένην κοιτωνίτην. Ἐὰν δὲν ἔλθῃτε, θὰ πιστεύσω ὅτι αἱ ἐν τῇ ἑπερῇ ἐπιτυχίαι σας ὠθοῦσιν ὑμᾶς νὰ θεωρῆτε τοὺς λοιποὺς τῶν θνητῶν ἀναξίους. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ παρουσιάσῃτε τὸν διάσημον ταξιδιωτὴν, περὶ οὗ πάντες ὁμιλοῦν καὶ ὅστις δὲν σᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ. Λέγουν ὅτι εὐχαρίστως βλέπει τις καὶ ἀκούει αὐτὸν· φέρετέ τον! . . .»

Ὁ Πατρικίος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελᾶσθαι διὰ τὸ ὑστερόγραφον. Ἄτυχῆς γυνὴ! δὲν ἔμαθε τὸ ὄνομά μου καὶ μὲ ὑποδεικνύει διὰ τοῦ διασήμου ταξιδιωτοῦ· θὰ ὑπάγῃς ;

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΓ ΦΗΜΗΣ ΛΟΥΤΡΑ ΥΠΙΑΤΗΣ

Θαυματουργὸς ἱαματικὴ δύναμις

Ἀρχίζουσι ἀπὸ τῆς 10^{ης} Ἀπριλίου

Ἀλάνθαστος θερμώπει

Ἐκζεμάτων πάσης φύσεως, Ἰσθμιασίου, χρονίων βρογχιτικῶν καὶ ἐντερικῶν κατάρσεων, ρευματισμῶν κνημῶν, παθήσεων τῆς κύστεως καὶ τοῦ ὕπατος, μητρικῶν, ψωριασῶν, ὀσταλγῶν πάσης φύσεως, ἐπιδερμικῶν νοσημάτων, ψαμιάσεων καὶ παθήσεων νεφρῶν.

Συγκοινωνία ἀποκλειστικὴ διὰ τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου εἰς Λαμίας καὶ Ὑπάτην δι' ἁμαξῶν. Εὐρίσκετε ἐκτὸς τῶν δημοσίων οἰκημάτων τὸ μέγαρον τοῦ Ν. Χατζίσκου μὲ 35 αἰθούσας μετὰ καὶ ἄνευ κλινοστρωμνῶν, Ἐστιατόριον εὐρωπαϊκώτατον, παντοπωλεῖον καὶ καφετεῖον μὲ πάντα τὰ εἴδη τροφῆς καὶ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ ποτὰ, κρεπωλεῖον, γαλακτοπωλεῖον, κουρεῖον καὶ ὀδοντοιατρεῖον· ὀπωραπωλεῖον καὶ κλιβανον. Εὐθύνει καὶ πρωθυμιότητι περιπολίσης. Ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον.

Οἱ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΑΙ

Διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν σχολείων

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ Δραμὰτα διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰς οἰκογενείας

Τιμᾶται ὁρ. 2 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 2

Ἀπευθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην καὶ διευθυντὴν

τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 119. Ἀθήνας.

Εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ κυριώτερα Βιβλιοπωλεῖα

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 45

Δέρματα ἐκλεκτὰ, τέχνη καὶ καλλιαισθησία εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριννὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

— Ἰπάγωμεν, καὶ οὕτω θὰ συντελεσθῇ ἡ πρώτη ἐπίσημος εἰσοδός μου ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ.

Τὴν Πέμπτην ἐσπέραν οἱ δύο φίλοι, εὐθὺς ὡς ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ μέγαρον, παρετήρησαν τὴν Βαρονίδα μὲ αὐλικὸν ἐπενδύτην, κατὰ τὴν εἰσοδὸν σειρᾶς ὄλων φωταγωγημένων αἰθουσῶν, πεπληρωμένων ὑπὸ μυρμηκίας ἀνθρώπων.

Ἄς φύγωμεν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἰδοὺ τί ἀποκαλεῖ κοιτωνίτην καὶ δύο λυχνίας. Θὰ τῆς δεῖξω ἐγώ! . . .

Φρουρός ἐπὶ τούτῳ θεθεῖς, ἐκαρᾶδοκε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Γουδεφρουᾶ, διότι ἡ οἰκοδόμοισα ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ, φθάσασα μέχρι τοῦ ἀντιθαλάμου. Συλληφθεὶς καὶ δεσμευθεὶς ὑπὸ στιβαροῦ βραχιόνος, καταφόρτου ἐκ ψελίων, ἐνεφανίσθη ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμηγύρευς, ἀκολουθούμενος εὐθαρσῶς ὑπὸ τοῦ Πατρικίου.

Ἐν τῇ κεντρικωτέρῃ αἰθούσῃ, ἡ Εὐγενία Σωβάλ εὐρίσκετο ἐν μέσῳ ὁμίλου ἀνδρῶν, ἀμφισθητούτων τὴν ὑπερήφανον τοῦ βλέμματός της θωπεῖαν. Εὐθυτενῆς, ἐπὶ ἀκλίντρου ἐπακουμβώσῃ, μὲ τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην χάριν τῆς, ὡς νεαρὰ ἐκθρονισθεῖσα βασίλισσα, ὀλιγολόγος, μειδιῶσα, διὰ τοῦ ἀνάνου μειδιάματός της, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη ἐκ λειοσηρικῆς μελανοῦ μετὰ χανδρῶν, ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἐπίχαρις καὶ ἀπείριτος, ὑπερέχουσε τοὺς πάντας νὰ στρέψωσι πρῶτον ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα. Μάτην, αἱ λοιπαὶ τῆς Βαρονίδος κλημέναι, ἤτηθεῖσαι ὑπὸ τῆς καλλονῆς, προσεπάθον νὰ σπουδάσωσι τὴν κόμμωσιν τῆς Εὐγενίας, παρακολουθοῦσαι μέχρι κοπώσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τὰς ἁρμονικὰς γραμμὰς, τὰς διαγραφόμενας ἐπὶ τοῦ ἀλαδαστρίνου τραχήλου καὶ τῶν βραχιόνων της, καὶ ἀπομιμηθῶσι τὰς κανονικὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, ἧτις οὔτε καινουργῆς ἦτο.

(ἀκολουθεῖ)